

arbejde inden den 1. juni, og hvis der skal foregå et grundigt arbejde med forslagene i Folketinget – og det mener vi i Fremskridtspartiet er nødvendigt – så skal det altså også være muligt at tilrettelægge arbejdet sådan, at der sker en grundig udvalgsbehandling.

Og som jeg sagde før, kunne regeringen faktisk lære meget med hensyn til at sørge for at få sine forslag frem i tide. Og hvis et forslag er godt nok, vil der også være flertal for at få det behandlet.

Jette Gottlieb (EL):

Enhedslisten har i hele det her arbejde især lagt vægt på åbenheden og offentligheden – altså at offentligheden kan følge med i processen – i en velforberedt, levende og konstruktiv debat med efterfølgende klare beslutninger i Folketinget og i en ordentlig tid til at behandle forslagene.

Og hele reformen af Folketingets arbejdsformer har været stort lagt an, men resultaterne, som de ligger her, har altså ikke været imponerende, og debatten om den aktuelle onsdags-spørgetid har vi haft i rigt mål, så den vil jeg ikke komme nærmere ind på.

Måske bliver den ændring, der i praksis får størst betydning, i virkeligheden forslaget om en frist for fremsættelse af forslag til den 1. april – ikke fordi vi mener, at vi kan regelsætte imod den menneskelige natur, men måske snarere fordi vi dermed især kan hjælpe de regeringer, der er underlagt stileafleveringssyndromet.

Og problemet er jo ikke, om det er et spørgsmål om undertrykkelse af den demokratiske debat; problemet er, at behandlingen af et forslag under de nuværende regler kan blive så ringe, at det i praksis er ensbetydende med en undertrykkelse af den.

Derfor synes vi, det er en glimrende idé at fastsætte en frist for, hvornår forslag kan fremsættes. For der er jo ikke nogen, der synes, det er et stort problem, at der ikke foregår nogen folketingsdebat mellem den 1. juni og den første tirsdag i oktober; spørgsmålet er bare, hvor man sætter grænsen, og hvis flertallet vil tage sådan en grænse alvorligt, vil det jo reelt komme til at betyde en meget mere seriøs behandling i den sidste måned, end vi i hvert fald har været vidner til i år.

Og spørgsmålet om åbenhed er slet ikke færdigbehandlet, og jeg er derfor overbevist om, at en beslutning på det område må komme igen i næste samling.

Alt i alt er der tale om skuffende små skridt, for de fleste af fornyelserne foreligger i form af ændringsforslag, som der ikke vil blive flertal for. Men Enhedslisten har tænkt sig at stemme for dem alle sammen med undtagelse af ændringsforslaget om den gølge spørgsmåls-galop, for der må jo komme lidt slag i bolledelen, og vi kan altså forudse en runde til næste år og godt det samme, for hvis spørgegaloppen bliver vedtaget, må vi så også tage op, om den havde den karakter, som et flertal i Folketinget faktisk ønskede.

Hermed sluttede forhandlingen om ændringsforslagene.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 vedtoges med 57 stemmer mod 55.

Ændringsforslag nr. 2 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 3 forkastedes, idet 18 stemte for, 101 imod.

Ændringsforslag nr. 4 forkastedes, idet 18 stemte for, 99 imod.

Ændringsforslag nr. 7 vedtoges med 67 stemmer mod 53.

Ændringsforslag nr. 5 og 6 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 10 forkastedes, idet 56 stemte for, 64 imod.

Ændringsforslag nr. 8, 9 og 11-13 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 14 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 22 vedtoges med 62 stemmer mod 58.

Ændringsforslag nr. 23 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 18 forkastedes, idet 8 stemte for, 110 imod.